

Hur tydligt det än må vara, att den högsta civila och militära myndigheten inom ett län icke lämpligen bör innehafvas af en och samma person, så har dock en förening af nämnda myndigheter hos en person faktiskt egt rum äfven sedan 1809 års regeringsform faststälts till efterrättelse, hvadan ett inskränkande tillägg till nämnda § äfven med hänsyn till detta fall torde vara på sin plats.

På grund af hvad sålunda anförts får jag alltså hemställa,

det måtte Riksdagen antaga nedanstående förslag till ändring af § 46 regeringsformen att hvila till vidare grundlagsenlig behandling:

§ 46.

Landet skall förblifva indeladt i höfdingedömen under den vanliga landtregeringen. Ingen generalguvernör inom riket må hädanefter förordnas. *Landshöfding må icke innehafva militärbefäl eller ordförandeplatsen i landsting eller hushållningssällskap.*

Stockholm den 20 januari 1892.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 4.

Af herr **A. V. Ljungman**, om ändrad lydelse af 25 § i förordningen om landsting den 21 mars 1862.

Med hänvisning dels till den uti motionen i Andra Kammaren n:o 21 vid 1884 års riksdag lemnade utredning, dels till den samma riksdag vid lagutskottets utlåtande n:o 17 fogade reservationen, dels till hvad af mig vid detta utlåtandes föredragning i Andra Kammaren yttrats (Riksdagens

protokoll, 1884, Andra Kammaren, I, n:o 9, sid. 10), dels till lagutskottets utlåtande n:o 13 vid 1891 års riksdag, dels ock till stadgandet för det analoga fallet i § 33 riksdagsordningen, får jag härmed hemställa,

det Riksdagen måtte för sin del besluta, att första punkten i 25 § af Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting den 21 mars 1862 skall erhålla följande lydelse:

Kongl. Maj:t utser för hvarje lagtima landsting *bland tingets ordinarie ledamöter* en ordförande, hvilkens befattning skall fortfa ra intill nästa lagtima sammankomst.

Stockholm den 20 januari 1892.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 5.

Af herr **Ollas A. Ericsson**, om ändrad lydelse af 28 § 2 mom. i förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.

Den omtanke Riksdagen i fjor visade sig hafva för det uppväxande släktet, i det att den uttalade sig för införande i den allmänna undervisningen af undervisning om rusdryckernas natur och verkningar, ger mig anledning till den förmodan, att Riksdagen i full konsekvens dermed äfven i år skall vara villig att fortgå på den beträdda vägen.

Ett synnerligt behjertansvärdt tillfälle dertill erbjuder stadgandet uti § 28 mom. 2 i kongl. förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885, der det heter: »Bränvin må å försäljningsställe icke utlemnas till den, som är rusig, ej heller å utskänkningsställe till minderårig.»

Det lärer nemligen blifva svårt att förneka, att den goda afsigten med förbudet för minderåriga att erhålla spirituosa å utskänkningsställena är så